

РЕШЕНИЕ

№ 2598

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1927** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №5466 от 27.11.2023 г., постановено по н.адм. дело № 12122/2023 г., по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 114-ти състав е отменил Наказателно постановление (НП) № 23-4332-011697 от 20.06.2023г., издадено от началник Група към СДВР, Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП на Н. Б. З. е наложена глоба в размерна 100,00 лева за нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган, чрез процесуалния му представител-юрк. А., с искане да бъде отменено и постановяване на ново, с което да бъде потвърдено НП като правилно и законосъобразно.

Наведеното касационно основание е за нарушение на материалния закон -чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр.чл.63 от ЗАНН, аргументирано с доводи, че СРС неправилно приел, че Великобритания е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП). Административният орган обвързал фактическото основание на издаване на НП с констатациите в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), които от правна страна били квалифицирани

като нарушение на чл.162, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). От 31.01.2020г. до 31.12.2020г. започвал да тече 11-месечен преходен период, в който двете страни следвало да уредят взаимоотношенията си, като периодът можело да бъде удължен до 01.07.2021г. След изтичане на преходния период (част от него, тоест – преди 01.07.2021г.), считано от 01.01.2021г., О. кралство вече било третирано като трета страна извън ЕС и ЕИП. Според данни от МВР, „/www.mvr.bg/“, относно Брекзит, „в рамките на преходния период /до 31.12.2020/, свидетелство за управление на моторно превозно средство издадено от О. кралство, се признава за СУМПС до датата му на валидност или до края на преходния период – което събитие настъпи първо. Пряко последица от изтичането на тримесечния период по чл.162, ал.1 от ЗДвП било derogирането на валидността на чуждестранното СУМПС. Не бил налице и маловажен случай по смисъла на чл.28, ал.1 от ЗАНН, тъй като нарушението било на просто извършване, не били налице и множество смекчаващи обстоятелства. Глобата била определена в минималния предвиден размер. Заявено е и искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако жалбата бъде отхвърлена, е направено и възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба Н. Б. З. се представлява от адв. Г. Г., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на разноските в отговор от 02.02.2024 г. заявява, че счита касационната жалба за неоснователна. Претендира разноски.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че 25.04.2023 г., около 11,20 часа, в [населено място], в района на КПП В. на Общински път № SOF1020, с посока на движение от [населено място] към [населено място], младши автоконтрольор в ОПП-СДВР спрял за проверка лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], с водач Н. З.. По време на проверката последният представил СУМПС, издадено от О. кралство с № ZLATO507249NB9KL 05, издадено на 23.05.2018 г., валидно до 22.05.2028 г. Извършена е проверка относно датата на влизане в РБ на водача на МПС. От справката, приложена по делото относно преминаванията на границата на РБ от страна на З., е установено, че в периода от 01.01.2023 г. до 01.06.2023 г., същият има влизане в страната на 09.01.2023 г., излизане от страната на 23.04.2023 г., влизане в страната на 25.04.2023 г. и излизане от страната на 30.05.2023 г. Направена е справка, която е установила, че водачът няма валидно българско СУМПС- същото било със статус „унищожено“.

На 25.04.2023 г. младши автоконтрольор при СДВР съставил срещу З. АУАН за нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал, като препис от него му бил връчен. Въз основа на акта на 20.06.2023г. било

издадено атакуваното НП.

Районният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е, че е налице сериозен пропуск при описването на релевантни и съставомерни обстоятелства както в текста на АУАН, така и в текста на издаденото НП, което представлява процесуално нарушение по смисъла на чл.42, т. 4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Приел е, че в нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН АНО е приложил спрямо ответника санкционната разпоредба на чл.177, ал.1, т. 2 от ЗДвП, която не кореспондира с вменената като нарушена материално-правна норма.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл.162, ал.1 ЗДвП, с която се свързва съставът на нарушението по чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Според данните от Министерство на вътрешните работи, относно Брекзит на О. кралство Великобритания и С. И. (www.mvr.bg), в рамките на преходния период (до 31.12.2020 г.) свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от О. кралство, се признава за СУМПС, издадено от държава членка на ЕС и лицата, притежаващи такава, могат да го ползват, до датата му на валидност или до края на преходния период, в зависимост от това коя от двете дати настъпи най-напред. След изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към конвенцията (чл. 161, т. 1 от ЗДвП).

Следователно, за да се направи категоричен извод по валидността на процесното СУМПС и оттам дали ответникът е бил в нарушение, е необходимо да се посочат неговите индивидуализиращи белези - на коя дата е издадено СУМПС, на коя дата изтича валидността му и обстоятелствата относно действието му при условията на Брекзит. Освен това с оглед установяване на тримесечния срок по разпоредбата следва да се посочи на коя точно дата е влязло наказаното лице с оглед съпоставката на този факт с предходните обстоятелства и преценката на датата, от която започва да тече този срок. Самото свидетелство е посочено с номер, дата на издаване и срок на валидност, но не е уточнено на коя дата наказаното лице е влязло на територията на страната.

При липсата на ясна фактическа обстановка относно влизане в страната на наказаното лице като описание в АУАН и НП, от една страна АНО е допуснал съществено процесуално нарушение при описание на нарушението, като не е посочил съществени обстоятелства, а от друга страна не е безспорно доказано от обективна страна извършването на нарушение по чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП.

Цитираната норма предвижда, че се налага наказание глоба от 100 до 300 лв. на водач, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за

управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Административно-наказващият орган не е посочил коя от изброените хипотези на нарушение е осъществена. Нито едно от изброените в чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП нарушения не попада в обхвата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. Водачът притежава валидно към датата на проверката СУМПС, макар и издадено от чужда държава, т.е. той не е неспособен, тъй като липсата на СУМПС е пречка за упражняване на придобитата правоспособност, но не води до загубата ѝ. Не се установява свидетелството на водача да е отнето, откраднато, изгубено, повредено или обявено за невалидно.

Следва да се отбележи най-сетне и това, че с влязло в сила Решение №6523/01.11.23 г. по адм. дело №5578/23 година на АССГ е отменена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-002076/04.05.2023г., издадена от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Н. Б. З., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място], ул. „Бели Б. 6, е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №012990476 и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

По тези съображения, като е отменил НП, СРС е постановил решението си при липса на релевираното касационно основание или на друго такова, за което АССГ следи служебно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.63д, ал.1, предл. 2-ро ЗАНН. искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр.чл.63в ЗАНН). Договореното и заплатено възнаграждение за защитата, осъществена от един адвокат е в размер на 700 лева. Предвид невисоката фактическа и правна сложност на делото, проведеното едно съдебно заседание, съдът намира, че възражението на касатора за прекомерност е основателно. Справедливото и обосновано адвокатско възнаграждение следва да се определи в минимален размер за дело с материален интерес от 100 лева, а именно 400 лева.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №5466 от 27.11.2023 г., постановено по адм.наказателно дело № 12122/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. Б. З., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 400 (четиристотин) лева, разности по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

